

Τέλη δεκαετίας του '80 ο πιτσιρικάς μόλις είχε βγάλει αυτό που όλοι λέμε με στόμφο «δίπλωμα». Καλό παιδί, από καλή οικογένεια, συμμαζεμένος, προσγειωμένος. Σπούδαζε. Τα οικονομικά της φαμέλιας, χωρίς να είναι προβληματικά, δεν επέτρεπαν και δεύτερο όχημα ή μάλλον ήταν σε ένα καθεστώς, σοφής συστολής.

Έτσι ο νέος μας βολευόταν με την μελιτζανί, και ολίγον ταλαιπωρημένη 33 του πατρός. Της απένειμε και το καθιερωμένο παράσημο, που φροντίζουν όλοι οι νέοι οδηγοί. Εμπρόσθιο αριστερό φτερό, φωτιστικό σώμα κλπ. Λογικά πράγματα, λίγα χιλιόμετρα, πολύ απειρία, καμία αναίδεια όμως. Αναμενόμενο.

Σχολή, σπίτι, σχολή, είπαμε μετρημένο παιδί, λίγο από αθλητισμό και βέβαια τη σχετική εντρύφηση στο άλλο φύλλο με όλα τα συμπαραμαρτούντα.

Όταν, επί τούτου, κάποια περίπτωση επέβαλε τη χρήση ισχυρότερου εξοπλισμού, το θέμα κάλυπτε η μεγαλύτερά αδελφή του, η οποία κατείχε σχεδόν καινούργες Autobianchi A112 A barth
Smash

Δεν ήταν αυτοκίνητο αυτό! Ήταν κάτι παραπάνω. Μπιμπλό και κόσμημα μαζί. Μαύρο με γκρι μεταλλικό στις πάντες και κόκκινα λεπτά σιρίτια να οριοθετούν τη διχρωμία. Στο εσωτερικό δύο Recaro μπροστά, με αντίστοιχο ύφασμα ντυμένα τα πίσω καθίσματα και ένα εξαιρετικό
pioneer να αναπαράγει νότες από κασέτες.

Προβολείς ομίχλης χαμηλά στον προφυλακτήρα, ζάντες αλουμινίου με το σκορπιό του Carlo στον αφαλό και το
moto
:
Smash
να ξεχωρίζει μέσα και έξω. Δεν πρέπει να «φτιάχτηκαν» περισσότερα από 100 τέτοια. Ίσως 70 που ταίριαζαν και με τους αντίστοιχους ίππους του μοτέρ. Το κάθε ένα είχε και ένα ταμπελάκι με το
serial
number
του, δεξιά κάτω στο ταμπλό. Και μύριζε, τι όμορφα μύριζαν τα πλαστικά του;

Στην υπερφορτωμένη σημερινή εποχή όλα αυτά ακούγονται γραφικότητες, αλλά τότε, εκείνο το όχημα ήταν: «Ου παντός πλιν ες Κόρινθον». Το έπαιρνε λοιπόν ο νέος, το έπλενε, το φρόντιζε, έβγαζε τις δεσποινίδες βόλτα, έκανε ότι έκανε και το επέστρεφε στην ημετέρα αδελφή και ήταν όλοι ικανοποιημένοι.

Όσπου ένα βράδυ, παραμονές Χριστουγέννων, είχε επιστρέψει στην πατρική κατοικία και κάποια καλόπαιδα επέδραμον. Παραβίασαν άτεχνα την κλειδαριά, ξήλωσαν βίαια το «πιονεράκι», αφαίρεσαν καθίσματα, ντουλαπάκια. Ληλασία πλήρης.

Ποτέ δεν είχα δει την αδελφή του και την ήξερα ήδη πολύ καλά, τόσο πικραμένη για υλική απώλεια. Ποτέ δεν μου είχε δείξει πόσο πολύ αγαπούσε το συγκεκριμένο A112, διότι είχαν περάσει αρκετά από την κατοχή της. Ο Θυμός μου για το συμβάν υποχώρησε στην ανάγκη συμπαράστασης μπροστά στο κλαμένο της πρόσωπο.

Το smash εκείνο, ποτέ δεν επανήλθε. Τα μπροστινά Recaro αντικαταστάθηκαν με κάτι άλλα πιο ογκώδη, παράταιρα. Το πίσω κάθισμα δεν ταίριαξε ποτέ, «ήρθαν» και κάτι γρατζουνιές, κάτι προβληματάκια, κατέπεσε ο έρωας.

Επωλήθη, μετά από λίγο και είναι αμφίβολο αν αντικαταστάθηκε στην ψυχή της αδελφής του. Δεν νομίζω ότι τίμησε ποτέ, άλλο όχημα με δάκρυα...

δημοσιεύτηκε και στο περιοδικό Car & Driver τ.252 (Δεκέμβριος 2010)